

kun den Skade, for hvis Tilværelse der ikke kan tilveiebringes et fyldestgjørende Beviis, og hvis Størrelse i alt Fald beroer paa Bedkommendes egne Angivelser, man, efter min Formening, er berettiget til at underkaste en mere vilkaarlig Behandling, eftersom Erstatningen for den Art Skade nødvendigviis maa erholde Charakter af en reen Gave. Det er derfor visnok aldeles i sin Orden, at de af Udvalget foreslaaede Commissioner bemyndiges til at nedsette Erstatningen for denne Art af Skade til et saadant Beløb, som de, efter samtlige forhaanden værende Omstændigheder, ansee sig fuldkommen overbeviste om, at de Bedkommende virkelig have lidt, ja, at Commissionen endog-
 saa i visse Tilfælde nægter enhver Erstatning; men, naar Udvalgets Fleerhed derefter vil, at der fra det Beløb, hvortil man saaledes er kommen, igjen skal drages snart $\frac{1}{4}$ snart $\frac{1}{8}$, da forekommer det mig, at man atter her gaaer den Skadelidte for nær, og maaffee vil bidrage til, at mangen Kjøbmand, som ikke eiede mere end $\frac{1}{4}$ af de i hans Lager værende, af Fienden opbrændte Varer, vil blive berøvet Alt, hvad han eiede og havde.

Det er en Haardhed af denne Art, der, som mig synes, i det Mindste for en Deel forebygges ved Udkastets § 6, og, ligesom jeg derfor i det Hele kan slutte mig til de i Udkastet udtalte Principer, forbeholder jeg mig ved Sagens anden Behandling at stille de Endringsforslag, jeg maatte ansee fornødne.

Efterat Udvalget saaledes har udtalt sig om den Hoved-Forandring, der formeentlig vil være at foretage i Lovudkastet, skal det yttre sig om de enkelte Paragrapher.

ad § 1.

I denne Paragraph bør det, omtales, at der skal ydes de Skadelidte deels en Erstatning, deels en Gave af Statskassen, ligesom Udvalget ogsaa formener, at Bevillingen bør ansættes til en bestemt Sum, som det antager foreløbigt at kunne anslaae til 1,300,000 Rbd.

ad § 2.

Denne Paragraph foreslaaes at udgaae, da det her omtalte Tab fordeles ligeligt over et stort Antal Bidragydende, der ikke i Anledning af et saadant ringe Tilfud, der retlig

paahviler dem, kunne have nogetssomhelst Krav paa en Gave af Staten.

ad § 3.

Det forekommer Udvalget tilstrækkeligt, at de her omtalte Obligationer forrentes fra 11te Juni d. A. og den tillader sig derfor at foreslaae, at 1849 forandres til 1850, og at den sidste Passus af denne Paragraph udgaaer.

ad § 4.

Udvalget formener, at Priserne bør ansættes efter Landpriserne, og at de altsaa for flere Ting maae nedsettes noget. Ved anden Behandling skal det gjøre sin Indstilling i saa Henseende, og formener det, at de Priser, som maatte blive vedtagne, under alle Omstændigheder kun bør ansættes som et Maximum, der ikke maa overskrides, da paa flere Egne, navnlig i Ringkjøbing Amt, Priserne ingenlunde naae de almindelige Landpriser. Udkastet har vel bestemt, at de foreslaaede Priser kun skulde tages til Følge „for-
 saavidt de indgivne Erstatningskrav ikke maatte være lavere,“ men, ligesom det maa ansees for en Selvfølge, at Tingen faaer større Erstatning end den forlangte, saaledes formener Udvalget, at Priserne bør kunne nedsettes til Egnens Priser, selv om der til Grund for Erstatningskravet er lagt høiere Priser. Til den Sætning: „Ved andre Varer — den Skadelidte selv“ foreslaaes tilføjet, overeensstemmende med de af Veile Amt fulgte Regler (Pag. 8), at der fra Stedets Priis drages 6 pCt. for grove Handelsvarer, som Trælaf og Jern, for andre Handelsvarer 10 pCt., for Apothekervarer 33 $\frac{1}{3}$ pCt., da dette synes at være at foretrække for, hvad skeet er for nogle Amter, at lade Sundhedscollegiet fastsætte Indkjøbspriserne for Apothekervarerne.

Udvalgets Fleerhed troer ikke at kunne tilraade, at den foreslaaede Priis for Vgter nedsettes, da den Anskuelse, at denne Priis ingenlunde er for høi, er udtalt saavel i en Mængde Petitioner som i Amtmændenes Erklæringer; ligesom et ikke ringe Antal Rigsdagsmænd have i et Andragende til Finansministeren udtalt sig i samme Retning. Derimod formener Udvalget, at „3 Mil“ i denne Paragraphs Slutning bør forandres til „5 Mil“, da et stort Antal Beboere i Jylland have en ikke ringere Veilangde til deres Handelsplads.